

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123623472/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

gled den improviserede Sadel af, og vedkommende maatte da i en Fart springe ned til den modsatte Side, hvilke gentagne Fataliteter lydeligt blev udepebne af vor Eskorte, der hujende og skraalende, men i en passende Afstand, fulgte os over Halvdelen af Vejen. Fra Stranden, hvor Giardini er beliggende under høje Klipper, gik Vejen igenem en med lavt Krat bevokset Kløft, i bestandig Zigzag op til Taormina. Imidlertid havde jeg endnu hverken set antikke Ruiner eller Spor af nogen som helst By, for ikke at tale om det majestætiske Ætna, og paa mine utaalmodige Spørgsmaal desangaaende svarede den brune Fører bestandig kun: sopra, sopra, Signore. Efter en halv Times langsom Kravlen op ad den mer end halsbrækkende Vej opdagede vi da endelig nogle sammenstyrtede Mure, og da vi kort efter stod i Begreb med at ride ind gennem en mørk, snæver Port, opført af Normannerne, standsede pludseligt den veldresserede Ciccone vore Æsler, og vendte sig om med det Udraab: Ecco il monte!

I Sandhed det var et overraskende Syn, da vi drejede os om og saa Ætna lige foran os, løftende sit gigantiske Hoved over de mellemliggende Bjerge, opsendende den klare Svovldamp mod Zenith, bærende paa sin Fod Verdens frugtbareste Have, Katantiasleiten, og solende sine mørke Aarer, de dunkle Lavastrømme, i det klare, blændende Dagslys. Jeg var saa optagen af dette Syn, at jeg næsten slet ikke lagde Mærke til, at vi holdt vort Indtog i den maleriske, snævede Røverrede og gennem nogle snævre Gader blev førte hen til det lille Hotel, fra hvis Altan vi under det frugale Maaltid formelig svælgede i Nydelsen af den henrivende Udsigt.

Taormina, de gamles Tauromenium, er som ovenfor berørt en ussel lille Bjergby med snævre, krogede Gader, men rig ved sine Mindesmærker. Som alle disse smaa Reder i Bjergene har den oprindelig været befæstet ved en høj, nu paa flere Steder sammenstyrtet Mur og er for Resten fra Naturens Haand beskyttet ved de bratte Klipper, hvorpaa den er anlagt, og som paa de tre Sider falde lodret ned imod Havet. Paa den fjerde, Sydsiden, som vi kom op ad, findes Porten, et malerisk smukt lille Udenværk, der ligesom den takkede Mur og flere adelige Paladsruiner inde i Byen er arkitektoniske Skønheder i den reneste normanniske Stil. En fuldkommen saa malerisk, og endnu smudsigere Miniaturudgave af Byen er det paa en kegle-dannet Klippe, omtrent 400 Fod højere, liggende Moia, der med sine lange Mure og sine Tinder og Gavle synes som en Rovfugi med udstrakte Vinger og Næb og Klær at svæve spejdende over ens Hoved i den klare Luft. Kun en eneste, af dobbelte Mure beskyttet, Sti førte op til det næsten uindtagelige Kastel, og man har høvt historiske Sagn om glimrende Heltegerninger fra Besætningens Side, da Byen blev forsvaret mod Araberne, der dog endelig en mørk Nat ved Forræderi overrumplede Vagterne og nedslæbte hele Befolkningen.